

INDEX 2012

JANUARI

1: Scheikeremmes
2: De modderstromen
3: Unamuno
4: Luidkeels
5: Documentloos
6: Snelweghappen
7: De schildering
8: Kleurverschil
9: Donker
10: Het duisterlicht
11: vrij
12: De twistmaak
13: De overdracht
14: De laatste groet
15: Kafka

FEBUARI

16: Wintervertelling
17: Het gesprek
18: De sneeuwlaag
19: Het kaartwit
20: Van vóór
21: Terug
22: Op weg
23: De reiger
24: Het waagstuk
25: De lokroep
26: Arlberg
27: Het debat

28: De strekking
29: De hefglans
30: Te late wijn
31: Het unieke
32: De richtingwind

33: De schrikkel

MAART

34: De leegstand
35: De lenterichting
36: Het wolkenmasker
37: De maskerade
38: Het schuilmasker
39: Het achtermasker
40: Lenteloos

41: Het kennisgebrek

42: Ontopia

43: Het slachtoffer

44: De angstmacht

45: De Icarusval

46: De lollydief

47: Het kwaadgezicht

48: Benniet

APRIL

49: De zonzonen

50: Hohenzollern

51: De aanvaarding

52: Gestoord

53: Het kruispuntronnd

54: Het antwoord

55: Het jeugdland

56: De drie

57: Noppen

58: Gezicht

59: Het onbegrijpen

60: De onnul

61: De tweezet

62: De driezet

63: Het windhart

64: Overleven

65: Hartje

67: Bert

MEI

68: Het wistenweet

69: De gruwelplek

70: De bomenzang

71: De brugbreuk

72: Herdenken

73: De stilzang

74: Het eenzaamlicht

75: De walgwijn

76: De wolkeneter

77: Hoger

78: Hoogbelgisch

79: De mensrivier

80: De stromenstem

81: De ñ

82: Portugal

83: Het pelgrimsgevoel

84: De geestbank

85: De kerkverlater

86: 30 mei

JUNI

87: L' Amiral

88: De meetoef

89: De boomgrens

90: Het rechtslinks

91: De groet

92: Het dieptemeer

93: De bewijslust

94: Benito

95: Margreet

96 Onzichtbaar

97: De wijdwazen

98: Het stekeleinde

99: Het nachtgezicht

100: De vriend

101: De adderhaai

JULI

102: Het zijnsgebrek

103: T'hoe w'bohoe

104: Het allesniets

105: Alcoholtests

106: Het bezoek

107: Het nogwel

108: De binding

109: De bug

110: De Zollbrug

AUGUSTUS

111: De Beethovenbrug

112: Eroica

113: De vierde

114: De noodklop

115: De pastorale

116: De valsterren

117: De grijsbaard

118: La Gabella en de
verdwenen vrouw

119: De gaarden

120: De blik

121: Moravië

122: De blikken

123 De ogenblik

124: Het falen

125: Hoogzomer

126: De reisnoten

127: Scania?

128: De halsketting

SEPTEMBER

129: Nazomeren

130: De twistsmak

131: Toeristenloos

132: De illegaal

133: De tijdrif

134: Het gaslek

135: het poenlek

136: Nóg niet!

137: De regenlaars

138: Eindeloos

139: De mening

140: Het vrije ik

141: Het ALDI drama

142: Het voetbalcon

143: De bollen

144: De colleges

145: De verkwikstilte

OKTOBER

146: De briesles

147: De bovineeuer

148: Najaarskuikens

149: Het nulde

150: De kelder

151: Hakbalwatten

152: Arpitanië

153: De koeltevlicht

154: De gedachtendief

155: De moppenfabriek

156: De luchtbel

157: Herman

158: De bissou

159: Bascogne

160: Cognac

161: Tussen 26 en 30

162: De misrekening

163: De telreus

NOVEMBER

164: Door mafkezenland

165: De flarden	176: De kat	187: Het schoonbegrip
166: De klankenscheiding	177: Dovend licht	188: Nachtwerk
167: De jokboer	178: L(e)i(j)den	189: De getallen
168: De morgenstond	179: Opletten	190: Het ideaal
169: De moffenstreek	180: De rookhoen	191: Het schuld krediet
170: Klimgedachten	181: De naamgenoot	192: Donker
171: De oudwoorden	DECEMBER	193: De wardame
172: Open deuren	182: De winteraanval	194: De naam
173: De hoax	184: Het zwartverbod	196: Het struikelwoord
174: De neveldag	185: Pakjesavond 2012	197: Het blindlicht
175: Het dauwpunt	186: De chimievin	198: De jaarcijfers

Aosta-Gran San Bernard

Maandag 2 januari 2012

Scheikeremmes.

Spiegelend asfalt onder de straatverlichting, gietregen en windvlagen, onstuimig weer, weer dat ik waardeer, weer dat op mij lijkt, maandag, op weg naar Oldenzaal waar ik in donker aan kwam, de eerste pakjes dit jaar het voertuig verlieten, dozen die ik vorig jaar uit Frankrijk meebracht.

Nog steeds in 't donker het ongezellige industrieterrein af, op weg naar het meest fantasieloze oord dat Nederland kent, het industriepark van Zeewolde, want bij het zien van dit terrein vraagt menig een zich toch wel af: "is dít het nou waarom het hier moest worden drooggelegd", of zou ik de enige wezen?

Op weg naar Amsterdam luisterde ik naar de radio waar onze oud-president W. Kok de huidige politici slappe knieën verweet omdat ze niet daadkrachtig optreden inzake de crisis rondom euromunt, de munt die tijdens zijn bewind werd ingevoerd.

Inmiddels ontving ik bericht om een zending op te halen in Schagen en toen dat was opgehaald in Amsterdam de kar verder vol geladen met bestemming Frankrijk.

Zo op de tweede januari dit jaar vertelde de voormalige president dat hij tien jaar geleden hardere afspraken had gewild, maar, zo zei hij, daar bleek toen geen politiek draagvlak voor te zijn geweest en toen ik dat hoorde zette ik maar meteen even een CD-tje op.

Vanaf Schagen brak de zon regelmatig door de verwilderde wolken heen, een regenboog, terwijl Allazim zong

"Sehet dort in sanften Wogen,

Wie der bunte Regenbogen

euch als Friedensboten lacht"

Een ander slappe knieën verwijten terwijl je zelf zonder harde afspraken vanwege onvoldoende politiek draagvlak de euroramp hebt ingevoerd, sommige mensen danken een goed geweten aan een slecht selectief geheugen.

Die eerste week, geen file, zelfs betrekkelijk rustig in de spits toen ik vanaf Amsterdam richting Maastricht vertrok, de twee steden waaruit twee verdragen kwamen die een cruciale eurorol speelden, het werd alweer donker, een halve maan, daaronder een helder hemellichaam dat later in de Vissen bleek te staan,

Saturnus, in haar kielzog mars die, naarmate het donker en wolkelozer werd, goed was te zien, terwijl Zaïda

"Aber seht dort in der Ferne,

blutige Kometensterne!

Hört ihr wie der Donner kracht?" zong, woorden uit één van de weinige Duitstalige opera's van Mozart

Emmes is de beste scheiker '), zegt een Jiddisch spreekwoord, maar iedereen rond het eurodrama past het in de omgekeerde volgorde toe, leugen is de beste waarheid, en de verantwoordelijken houden zich nog steeds krampachtig aan de eigen waarheidsleugen vast.

In de avonduren bereik ik deze maandag nog net Luxemburg, waar ik dit jaar de eerste uitlandige nacht onder een onstuimige hemel ga doorbrengen.

Kok en al die andere euro-ideologen doen mij denken aan die talloze voorbijkomende meteorologen: de voorspellingen waren uiteraard feilloos, alleen het weer werkte even niet mee.

Aldus schreef ome Willem.

') Emmes is de beste scheiker; waarheid is de beste leugen.

Van Aubange naar Verdun

Dinsdag 3 januari 2012

De modderstromen.

Merkwaardig, het weer, zo in deze eerste week waarbij het water in ontelbare liters vanuit de lucht op de aarde neerdaalt en menig rivier buiten haar oevers laat treden.

Niet lang nadat ik vertrok kwam ik vanmorgen aan in Aubange, een dorpje tegen de Luxemburg-Franse grens aan, maar nog net in België en gaf daar bij een fabriek vier zogenaamde bigbags af, palletgrote zakken van, meestal, ongeveer 1.000 kilo per stuk en daarna reisde ik verder, via Verdun naar Saint Dizier en Auxerre, en daar ook weer verder.

Een donker uitgestrekt wolkendek zweefde boven mij, aangevoerd met nog meer uit het westen zodat het dek al maar dikker en dikker werd en aan de verre einder, naar dáár, waar ik naar toe reed, nam ik een paar keer nog een opklaring waar, een doorbrekende zon, maar de wolken haastten zich zo snel, dat ik daar nimmer aankwam.

Om mij heen ondergelopen akkers, steeds meer, kolkende riviertjes en nagenoeg de hele dag regen, regen met straffe rukwinden, en terwijl het donker werd reed ik Auxerre uit, de weg op naar Nevers waarbij ik een tijd lang, tot aan deze stad, langs de Nièvre reed en links en rechts van de weg in het duister de spiegeling van water zag, enorm veel water, van een veel te breed geworden rivier die in de verderop gelegen stad de Loire in stroomt, op weg naar de oceaan.

'T is als een metafoor voor het einde van onze beschaving, want wij zijn inmiddels afgedreven langs woelige modderstromen en onze mogelijkheden om de rotsgronden van de zelfcontrole nog te bereiken zijn zo goed als uitgesloten en zo drijven we af, ver van onze oude lichtbakens, onze Europese schipbreuk tegemoet.

De herhaling van de noodlottige cyclus van vroegere beschavingen.

Een woeste stroom neemt alles, wat op haar weg ligt, mee. Soms blijven er hier en daar slechts wat scherven achter, misschien nog een verroest euromuntje.

Stromen de rivieren ons niet tegen?

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 4 januari 2012

Unamuno

Baardmossen geven een lichte groenglans over de bomen waardoor, ondanks de wintertijd ook de kale bomen nog groen lijken terwijl ook soms een bijna ongezien rode glans de boomtakken versiert.

De Baskische dichter en wijsgeer Miquiel de Unamuno antwoordde op de vraag, of hij nog vertrouwen had in de jeugd, resoluut met "Neen! Ik geloof niet meer in de jeugd. Voetbal en bioscoop zijn de enige dingen waarvoor zij belangstelling heeft. De jeugd en Europa zijn van de duivel bezeten en beide zullen in waanzin sterven"

De eerste kilometers werden nog in het donker afgelegd vandaag, maar bij het naderen van Clermont-Ferrand kreeg ik vanaf een hoogte zicht op de stad en het prachtige berglandschap rondom de stad terwijl ik tot haar afdaalde en niet lang daarna bij de Michelin bandenfabriek aankwam, mijn eerste Franse klant dit jaar.

Afgelopen nacht, en ook deze avond weer, kijken er diverse collega's weer televisie in de cabine, getuige de diverse aangebrachte schotelantennes die aan de buitenspiegels werden aangebracht. Een ander aanzienlijk deel kijkt met een laptop één of andere film, en zo gaat dat, dag in, dag uit, week, maand jaar in, jaar uit.

Banden worden er trouwens bijna niet meer gemaakt, hier, in de oude fabriek, destijds gebouwd tegen het centrum van de stad, maar voornamelijk halffabricaten die dan weer doorgetransporteerd worden naar, voornamelijk, voormalige Oostbloklanden waar de echte autobanden worden gefabriceerd.

Kostbare tijd wordt verknoeid, alleen maar kijken, je suf kijken en passief opnemen totdat het menselijke opnameapparaat onherstelbare defecten gaat vertonen en men niet meer leeft, maar beleeft, of het nu in de truckcabine of de huiskamer is.

Na Clermont-Ferrand over de oude nationaal oostwaarts en het eerste stadje wat men tegenkomt is Thiers, befaamd om zijn messen en het hele stadje is dan ook vergeven van winkeltjes met messen, messen en nog eens messen. Daarna volgde een fraai berggebied met evenzo fraaie dorpjes als Noirétable en Boën waarbij je dan langs diverse kleine fabrieken komt waar harde Franse worsten worden gemaakt en waar je dan zo'n mes uit Thiers voor nodig hebt.

En wát er al niet gekeken wordt, ik wil het niet eens weten, maar wel, dat door al dat passief gekijk het menselijke wezen zo een prooi wordt van allerlei ontbindende machten, het gesprek is verstomd.

De zon scheen heerlijk en ook was het bijzonder aangenaam terwijl de beekjes en rivieren overtollig water afvoerden: veel beekjes waren oeverloos en zochten hun weg over weiden en boomgaarden, teken dat het ook hier enorm geregend had. Als je maar goed kijkt, zie je antwoorden op het waarom.

Al dat gekijk, en met name naar sport en nieuws, beide volstrekt nutteloze zaken, heeft reeds het merendeel der mensheid zichzelf zijn menselijkheid ontnomen en zo is men verworpen tot kliermassa met nog slechts hier en daar een pietsje spinaal bewustzijn, maar verder afgestompt tot op het bot.

Rond de middag kwam ik aan in Saint Etienne, waar mij een verrassing stond te wachten, want nadat ik de laatste klant hier achter liet en mij aanmeldde op het teruglaadadres, kreeg ik te horen dat er pas morgen kan worden geladen, tijd genoeg dus om wat rond te kuieren, maar wel spijtig dat ik nu net op deze reis geen fiets heb meegenomen.

Door radio, film, televisie en krant klopt de hele wereld bij voortduring aan ons aller mensendeuren, niets imponeert nog en alles wordt scheef getrokken in een mengelmoes van klanken, beelden en gedachten waardoor zuiver denken wordt gehinderd terwijl door veelweterij zonder weten woorden tot op de draad versleten zijn en de cultuur hebben ontzield

De namiddag bracht ik door op een enorm groot "centre commercial", waar ik in staat werd gesteld een tijd lang het winkelend publiek gade te slaan, deed zelf ook mee en bij het invallen van de duisternis dook ik de cabine en een boek in terwijl ik nog net zag hoe bijna recht boven mij een halve maan en vlak daarnaast Saturnus mij vanuit de hoogte in de gaten hield.

Met sport, keiharde muziek, nietszeggende prulkunst, film op film kijken en andere pepmiddelen tracht de hopeloze mensheid zich nog een jong en ambitieus uiterlijk aan te meten, maar de diepe rimpels van het oud zijn zijn helaas niet meer te verbergen.

De hedendaagse tijd is wellicht een miniem briesje van wat ruisende herfstbladeren in de winterzon die een naderende orkaan aankondigen.

Unamuno kondigde deze reeds aan.

Aldus schreef ome Willem.

Vrijdag 6 januari 2012

Luidkeels.

Afgelopen nacht trokken de wolken de open lucht dicht waardoor het vanmorgen vroeg minder koud was dan gisteravond en rond achten vertrok ik maar eens naar het laadadres waar ik een lading chocoladereepjes zou krijgen voor Narvik, een stadje boven de poolcirkel.

Rond negenen begon het laden en half tien zat het er in, maar toch moest ik tot ver naar elf uur wachten voor een uit twee regels bestaande factuur alsmede een summier exportdocument waarmee ik dan nog langs de douane moest om te laten afstempelen vanwege het feit dat Noorwegen geen Europese Unie is, maar in Saint-Etienne bleek dit niet mogelijk.

Dan maar op weg, naar de Franse noordgrens waar het wel mogelijk is en zo vertrok ik vanuit een bewolkt Saint-Etienne, met ten oosten en ten westen van mij, in de verte langgestrekte bergruggen.

Nog voordat ik Roanne naderde begon het onstuimig te waaien, diverse truckers hielden het voor gezien en zetten de voertuigen stil. Even later enorme regens die de stuurhut teisterden en bijna niemand meer op de weg, demonen leken de elementen tot het uiterste op te zwiepen en onder dit anti-toeristenweer snorde ik verder, Lapalisse, richting Moulins en het nimmerweer bleef aanhouden. Ooit, jaren geleden, herinner ik mij eenzelfde weer, op school en ik zie nog meester Eijgenbroodt voor het raam staan waartegen de plensregen tekeer ging en toen een afgrijselijke windvlaag een barst in de bovenruit veroorzaakte, haalde hij de dikke bolknak uit zijn mond en sprak met luide stem de gedenkwaardige woorden van een oude psalter:

“s-Heeren stem op 't hoogst geducht,

Rolt en klatert door de lucht,

Berst, met vreselijk geluid,

Op de grote waatren uit."

Weilanden en akkers stonden meer en meer onder water, de storm schreeuwde luidkeels door de enorme Loire-vallei wat ooit alleen in Beethovens Pastorale in noten werd vastgelegd.

Daarna heeft Rossini het nog geprobeerd in zijn ouverture Wilhelm Tell, kwam heel ver, maar het haalde het niet bij de onweerscompositie van zijn voorloper. Immers één enkele vioolvibratie in het onweer van de "zesde" overtreft het hele

derde deel van Rossini's ouverture, één enkele paukslag van Beethoven doet er honderd van de Italiaan verbleken.

Pas ver na Nevers werd het rustiger, ik reed de N-7, waarnaast inmiddels een foeilelijke snelweg werd aangelegd, af, de oude N-7, tussen Briare en Montargis, een weg voor mij vol melancholieke herinneringen, reed langs een verlaten en vervallen, in ongebruik geraakt, tankstation waar ik ooit, rond 1973, eens mijn jas, die ik binnen even uittrok, heb laten hangen en nooit meer ophaalde en kijkend naar de rustig wordende wolken duwde ik een CD in de speler.

Onder invloed van mijn herinneringen en de klanken van de pastorale veranderden de rustig wordende waterwolken van uitdrukking, van sfeer en van kleur; rond vijven kwam ik aan op de historische driesprong Parijs-Bourges-Nevers en exact op de splitsing staat reeds talloze jaren een routier.

Ondanks dat ik hier lange tijd niet was geweest, herkende de uitbaatster mij nog, ik dronk er koffie en blikte even op de muur waar een grote foto van deze plek uit 1955 hangt en na een half uurtje reisde ik verder door de inmiddels donkere avond.

Op weg naar Parijs wisselde ik de CD voor een andere en weldra klonken de stem van Claron McFadden door de cabine die de ruim tien minuten durende aria "Dal tuo gentil sembiante" uit Ascanio in Alba zong, een waar kunststukje waar menig sopraan zich wel op stukgezongen zal hebben, maar ja, Mozart had er kennelijk plezier in om een sopranenstem in allerlei bochten te laten zwingen, zo ook hier.

Het leek wel de stem van de vanmiddag voortloeiende wind die luidkeels over de vlakte klonk en die zich nu hier binnen in de stuurhut liet horen.

Tot voorbij Parijs probeerde ik mee te doen, luidkeels, maar hoe ik ook mijn best deed; die hoge noten, ik kon er niet bij.

Aldus schreef ome Willem.

Maandag, 9 januari 2012.

Documentloos

Nog even terug naar vrijdag, de douane, waar ik mij vrijdagmorgen vroeg aanmeldde om een document op te laten maken voor Noorwegen. Geloof het of

niet. Ook daar in Ronq, aan de Frans-Belgische grens, kon, vermoedelijk om dezelfde redenen als de dag ervoor in Saint-Etienne, ook geen uitvoerdocument worden opgemaakt en het grappige is dat ze daar dan na een uurtje of drie eindelijk eens achter komen, dus vertrok in dan maar zonder de benodigde documenten richting Dordrecht waar ik de spullen in een havenloods achterliet terwijl de opdrachtgever dan wel achter de documenten zal gaan jagen waarna ze na verloop van tijd verder naar Noorwegen verscheept kunnen worden.

Al met al zes uur wachten op papieren die ik nooit kreeg, ook dat is het leven van een vrachtrijder anno 2012. De vracht was er in Dord snel uit waarna ik naar Amsterdam vertrok om de vracht voor vandaag te laden, de vracht waarmee ik vanmorgen vroeg door weer en wind vertrok en de eerste twee klanten, te Stuttgart en Ulm, zijn er reeds uit en daarna reed ik verder, tot voorbij München en ik sta alweer klaar om morgen vroeg weer verder te gaan.

Een troosteloze dag vandaag met kille regen, geen vrolijke dag en daarbij blijkt mijn radio opeens ook stuk te zijn.

Een dag dus, om maar snel te vergeten.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 10 januari 2012

Snelweghappen.

Troosteloos, dat was wel het juist woord voor de dag van gisteren, grijs, nat en kil en daarbij ook nog een defecte radio en omdat solo a capelle zingen niet iets is wat mij ligt, vulde, afgezien wat snorrend motorgeronk, stilte de hele weg het stuurhuis.

Tel daarbij op dat ik vanwege het ontbreken van goede alternatieven ook nog eens veroordeeld werd tot het rijden van snelwegen, autobanen, en dan weet u ongeveer hoe mijn humeur er aan toe was; zwartgallig als het nimmerweer om mij.

Maar goed, vreugde en verdriet zijn, beide, voor ons even kostbaar, ondanks dat ik vanmorgen vroeg weg reed, door het donker en weerbarstig snertweer, richting Salzburg, de (geboorte)stad van Mozart waar de muren van de oude stad zijn frivole muziek uitademen, maar helaas, om zes uur in de morgen valt daar weinig van te genieten, want verder ging het, de weg naar Villach op waar naarmate ik hoger de Tauernalpen op reed, de regen plaats maakte voor sneeuw, enorm veel sneeuw en niet erg veel meer waagden het nog verder te rijden zodat

ik in volstrekte eenzaamheid aan de eerste van de twee doorgaande tunnels kwam.

Door de vreugde dringt in onze ziel de schoonheid van de wereld binnen en door verdriet komt zij in ons lichaam en het is niet goed beide met elkaar te vermengen.

Uiteindelijk wist ik de sneeuwzone te trotseren, daalde af via Spittal naar Villach waar ik ook nog eens Wenen en Klagenfurt samen op één bord genoemd zag, kan het nog erger?

Is er iets mooier dan de kortstondige sneeuwduinen op de eeuwige plooien van de alpenhellingen? De bergen met hun sneeuw zijn er niet minder mooi om wanneer wij weten dat er mensen in omkomen, haar schoonheid is juist des te treffender! Immers de natuur gehoorzaamt zonder te beseffen.

Het kan nog erger, want nadat ik, nog steeds vertoevende op de Europese snelwegjungle, door de Karawankentunnel reed en in Kranj de eerste -en laatste- klant voor vandaag wegbracht en ik daarna via Ljubljana verder ging, volgde ik een tijd lang de borden met de desolate naam Trieste. Nou, zo kon het wel weer.

Slovenië, ik kwam er in de zestiger en zeventiger jaren, toen nog een deel van Joegoslavië, een prachtland, maar van weleer lijkt niets meer over, zo gemoderniseerd dat niets meer aan die tijd van toen doet herinneren: de smalle wegen, de Zastava's, de stoomtrein op het station van jessenice, de lage prijzen. Niets meer...

Of? Ja toch, toen ik langs Brnik kwam en de vooral links aflopende bergrug zag, de glooiende hellingen en het lege achterland in het dal, leek het net op de plaatjes die Georg Remy tekende op de laatste bladzijden van zijn boek Raket naar de Maan, die paar plaatjes waar Haddock, Wolf, Zonnebloem en Kuifje in de avonduren met oude trucks naar de raket worden gebracht en ik voelde het weer even: ik ben terug in Slavië!

Dus het was vandaag niet alles kommer en kwel, want na Spittal zag ik in het zuiden de zon al doorbreken, de zon, die verder de hele dag bij mij bleef en steeds feller en warmer ging schijnen.

Alle verschrikkelijke dingen die in de wereld voorkomen zijn als de plooien in de bergen, het vallen van het water, het neerdalen van de sneeuw, de werking van de zwaartekracht, daarom zijn ze mooi en soms kan een anekdote of een gedicht die schoonheid tastbaar maken. Langs Postojna ging de reis, het Postojna dat nietsvermoedende grotten en spelonken in de achterliggende bergen

heeft dewelke een grote rol speelden in de partizanenstrijd tegen de nazi's en een uur later reed ik alweer in Italië rond.

Over de bruggen van de Isonzo, de Tagliamonta, de Pavia, Brenta en Adige, rivieren die de gevallen alpensneeuw af doet vloeien in de Adriatica, op weg, voortsnellend in westelijke richting, maar de weg is daar erg lang, en vaak ook recht.

Het was tussen Vicenza en Verona toen de zon langzaam als een vuurrode kogel achter de kim verdween en het duurde toen niet lang meer of ik hield halt bij de stad van waaruit de laatste echte koning van de Longobarden, Desiderius, heeft geregeerd, totdat hij werd verslagen door Karel de Grote die natuurlijk, naast vele andere titels, ook toen de titel van Longobardenkoning op zijn revers erbij prikte.

De naam van de streek herinnert er nog aan, Lombardia en ik bevind mij, voor zover nog niet duidelijk, in Brescia, het begin- en eindpunt van de voorheen beruchte autorace de "Mille miles".

De man die met gevoelens van tederheid kijkt naar de bordurnaald die zijn gestorven vrouw, van wie hij zielsveel hield, hanteerde. De moeder, die vol herinnering de gebarsten vaas streelt en nog precies weet hoe boos ze wel was toen haar zoontje, die er nu niet meer is, deze omgooide.

Vreugde en verdriet, even kostbaar. Zo krijgt twee dagen snelweg happen ook zijn zin.

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 11 januari 2012

De schildering.

Stelt u zich een weg voor, tweebaans, zonder zijkanten, doorgaans bermen geheten, niet al te breed, ongeveer zeven meter en dat lijkt mij niet een al te grote opgave.

Aan de weg links of rechts, afhankelijk van welke kant men komt, een toerit naar een grote fabriek. Achter de slagboom van de fabriek een parkeerplaats

waar wel twintig weggeuzen, vrachtwagens, kunnen staan. Het zal vermoedelijk niet onoverkomelijk zijn dit tafereel met uw gedachten in te kleuren.

Maar eerst, net voor de spits, kachelde ik, na de Mingio, Oglio en Adda te zijn overgestoken, Milaan binnen, de noordring, tangenziale nord, op om bijna aan het einde rechts af te slaan, richting Palazzolo Milanese en omdat ik toch wel erg vroeg was, stopte ik bij de koffiestop "Sirenella" om tussen divers gepluimeerd Italiaans kakelend werkvolk een cappuccino met een kleine versnapering tot mij te nemen.

Daarna lossen, eerst dus in Palazzolo, daarna voorbij Varese, in Besnate en nog in de morgen Buscate, niet ver van Novara waarna ik verder reisde, de grensrivier Ticino (spreek uit titsino en niet tikino. Dat laatste staat zo dom) over, rechts van mij verleidelijk hoge bergen met witte toppen in een doorzichtige nevel gehuld en links van mij een bijna hete januarizon, op weg naar het laatste losadresje deze week, in Settimo Torinese, vlak bij Turijn dus, aan een niet al te brede, de zonet door u ingekleurde, tweebaansweg met de toerit links van mij.

Even na enen kwam ik er aan en bleef op de rijstrook staan omdat de fabriek de regel stelt dat onder etenstijd, dus dat was tot twee uur, niemand door de portier mocht worden binnengelaten, net ook op het moment dat het eerste blok van vier en een half uur door mij werd gereden en ik hoogstens nog een twee minuten verder mocht en kon rijden.

Natuurlijk stond ik voor de overige tweebaansweggebruikers aardig in de weg, maar ja, het zei zo en na verloop van enige minuten stopte er een politie die mij vroeg waarom ik toch zo bleef staan.

Mijn uitleg volgde, en knikkend begrip van de agent die het ook evenzo zot vond, waarna hij vertrok.

Na weer een paar minuten parkeerde een nogal patserige meneer, en, wat al gauw bleek, een schreeuwerd, die mij sommeerde het DAFje te verplaatsen, maar ik bleef doorlezen in mijn boek.

Na veel geschreeuw, in woorden die ik niet wilde verstaan, dreigde hij de politie te bellen en even later gaf hij gehoor aan zijn dreigement.

Kwart voor twee arriveerde de politie, maar nu twee andere agenten die mij wederom vroegen naar de rede van mijn bestaan waarna weer uitleg van mij volgde en ik bovendien aangaf dat twee collega's het blijven staan goed hadden gekeurd. De agenten informeerden en wilden schouderophalend vertrekken, maar de schreeuwerd naast zijn lelijke voorwieldrijf ging compleet uit zijn dak

met schelden en dreigen, dusdanig, dat de hermandad besloot hem in te rekenen en hem af te voeren, terwijl zijn vehikel op de rijbaan, net voor mijn truck, zielloos achterbleef

Om twee uur reed ik de poort binnen terwijl ik rond viereen pas het ene palletje wat ik voor hen had, kwijt was terwijl ik vanaf het fabrieksterrein zicht had op de betreffende tweebaansweg waar ik terloops zag hoe de achtergebleven auto door een kraanwagentje werd weggesleept.

Glimlachend om het weinig verheffende tafereel reed ik vanuit de toerit de tweebaansweg op terwijl in de Cd-speler nog een schijfje zat die ik graag had willen beluisteren, maar omdat de radio defect is, moest ik de klanken er maar zelf bij bedenken terwijl ik voort ging, op weg naar mijn eerste teruglaadadres, nog onder Mondovi en dat als het waren tegen de Franse grens aan ligt.

Onderweg kwam ik langs de stad die ik altijd in verband breng met de kleinzoon van Venus, Alba, en bedacht mij hoe het mogelijk was dat een vijftienjarig jochie in slechts een paar weken tijd voor de bruiloft van Maria Theresia en, naar ik meen, Frederik de Grote, een opera kon schrijven dewelke tegenwoordig drie compactdisquen beslaat en daarbij dat alle muziek ook nog voordien werd ingestudeerd!

Zonder radio-Cd-speler, maar met de zo nauwkeurig mogelijk geschilderde muziek tussen mijn oren bereikte ik in het donker het minuscule dorpje Lurisia aan een doodlopende en tegen de bergen vastlopende weg, het dorpje waar ik morgen wat ga ophalen voor Nederland en zowaar, in het dorpje zelf Amadeus, een geriefelijk en idyllisch klein restaurantje waar ik mij tegen geringe betaling wat lekkers toe-eigende, maar Asciano in Alba en de stem van Silvia hoorde ik er niet.

Inmiddels weer terug bij het mobiele hotel voor de nacht, het is donker, aardedonker en zie bijna boven mij de stier en de Orion, en verder naar het oosten meen ik Saturnus te zien terwijl de beide Ursussen onbewegelijk naast de plejaden van boven af op mij neerzien

En onder het schilderen van allerlei roerselen trek ik de gordijnen maar eens dicht. Een mens maakt wat mee op een dag, en dan heb ik nog lang niet alles verteld!

Aldus schreef ome Willem.

Donderdag 12 januari 2012

Kleurverschil.

Schrijven wij eenzelfde zin, met zwarte inkt, een regel van ongeveer tien woorden, de eerste in blokletters, de tweede in sierlijke schuine schrijffletters, en vervolgens dezelfde woorden met rode inkt.

Koud was het wel, vanmorgen, maar de lucht was kraakhelder en vanwaar ik had geslapen was het misschien twee minuten rijden geweest toen in bij de laadbron aankwam.

Bron, want het product wat ik hier ging laden was water, bronwater, dozen met én dozen zonder prik, twee pallets en zo op de vroege morgen zaten die er rap in en op weg ging ik weer, via Mondovi richting Fossano waar de weg tot twee keer door een diepe kloof, een gescheurde aarde, loopt, een fascinerend gezicht waarvan ik telkens weer onder diepe indruk kom, die enorme kloven, alsof de aarde hier aan buikscheur leed.

Mensen kunnen lezen, anderen weer niet, of lezen half. We leggen het papier met de daarop geschreven zinnen aan een paar van hen voor, die kunnen lezen en die niet kunnen lezen.

Het tweede adres was in Piobesi, een laadadres waar ik wel meer kom en waar de kar vervolgens weer af werd geladen en zo, voor de middag, vertrok ik naar Aosta om aldaar een document te laten maken om dan Zwitserland te kunnen doorkruisen.

Er blijkt verschil tussen de lezers en diegenen die niet lezen. De lezers zien vier keer dezelfde zin en verder zal hen niet onmiddellijk iets zijn opgevallen, maar de niet-lezenden, die niet weten wat er staat, zien direct dat er met twee kleuren werd geschreven én dat de twee zwarte en twee rode zinnen ook nog eens onderling in vorm verschillen, althans, dát heeft voor hen betekenis.

Het was moeilijk voor te stellen dat het nog geen half januari was, want de zon scheen overdadig en als ik niet beter wist zou ik verwachten dat elk ogenblik de bomen zouden uitbotten, voorjaar, maar ook ik weet; de winter moet nog beginnen!

Wie niet lezen kan, merkt alleen de verschillen op. Degene, die lezen kan, vindt de verschillende kleuren en lettertypen gelijk, want de zin is immers dezelfde.

Nadat het document gereed was, trok ik het hooggebergte in waar pas halverwege de eerste echte sneeuw te vinden was, maar dat was even anders toen ik aan gene zijde, de Zwitserse zijde, kwam, dat meer in de schaduw ligt.

Daar was de sneeuw talrijk aanwezig, tot aan Martigny aan toe, maar daarna, toen ik de weg naar Lausanne reed, niets meer, maar toen ik het dal van de Valais uit reed en ik bij het Meer van Geneve kwam ondervond ik mist op mijn weg. De hoge bergen aan de overzijde waren niet meer te zien, terwijl het laatste zonlicht van vandaag er voor zorgde dat de grijze mist en daaronder het grijzere water melancholiek terugschitterde, alsof de lucht verrukt was van blijdschap, van majesteit en van zulke voorname aanblik werd ik in mijn radio-stille cabine diep ontroerd.

Wie heeft ervaren de dingen zo te zien als de lezers van die ene zin, ervaart alle dingen en gebeurtenissen, hoe mooi of hoe vreselijk ook, altijd als uitstraling van hetzelfde, het tedere, het eindeloze, als schoonheid.

Niet lang daarna snorde ik door donker Frankrijk en reed nog via Pontarlier naar Lure, maar toen zat het er weer op voor vandaag.

Bij een in rood geschreven zin zien zowel de lezer als de niet-lezer de rode kleur, maar de tint heeft niet voor beide dezelfde betekenis, of met andere woorden: een niet-lezer ziet en ervaart een diepe kloof, een aardscheur, tussen de kleuren vrolijkheid en droefenis, vreugde en verdriet. Een lezer ziet die kleurverschillen ook, maar leest ze als dezelfde zin, dezelfde oorsprong.

Aldus schreef ome Willem.

Maandag 16 januari 2012

Donker.

Boven mij de Noorderkroon en de Ossenhoeder, vanmorgen vroeg, toen ik in alle stilte en koude ijzigheid naar mijn DAFje snelde, het laatste stukje weer links af met zicht op de zuidwestelijke hemel waar ik zag hoe Mars langs Regilus in de leeuw scheerde en daar achteraan de maan en, vlak bij Spica, Saturnus, die zich maar moeizaam naar de horizon begaven, de horizon die ze nooit meer konden halen want voor die tijd werden ze verzwolgen door het opkomende morgenlicht, licht dat sterrenlicht verbleekt.

De geringe geluiden, uitsluitend door mij veroorzaakt, hadden door de vrieskoude een schelle klank omdat koude lucht minder water bevat, mijn vingers waren, ondanks de oranje Unox-wanten, stijf van de kou en zo kwam ik aan bij het voertuig dat er nog net zo bij stond als vrijdag, toen ik hem daar verweest achter liet.

Vrijdag nog, vertrok ik, ook al vanuit het donker uit Lure waarna vlak voor de afdaling naar Remiremont, in Demoiseles, koffie met een pain chocolat werd genuttigd en daarna weer verder, Nancy, Metz en tot slot vanwege een opstopping op de grote weg over de oude grens Evrange Luxemburg in gereden en daarna, na een paar uur, was ik alweer snel thuis. Vanmorgen vroeg ging ik weer, eerst op weg naar Amsterdam, lossen, laden, garage en dan in de middag weer op weg, eerst naar onze oosterburen waar ik, alweer, in het donker aan kwam en nu boven mij de stier en tweeling, die wel de einder halen voordat ze in het licht worden opgenomen.

Merkwaardig: in het duistere donker staan lichten en hoe meer het duister toeneemt, hoe helderder de lichten, maar als het duister door het daglicht wordt verdaagd, zijn zelfs de helderste lichten niet meer te zien.

Het duister, te donker voor een oorsprong, komt uit geen enkele bron.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 17 januari 2012

Het duisterlicht.

Wie koffie wil drinken en daar eerst suiker in doet, merkt, dat de deze laatste oplost in de eerste, een louter natuurkundig verschijnsel.

Eindelijk een eerste kriecken vanmorgen, toen ik vertrok vanuit Limburg an der Lahn, naar de stad waar op 10 mei 1890 Alfred Jodl het levenslicht zag, Würzburg, waar ik bij de multinational BASF mijn eerste klant had vandaag.

Op de fabriek moeten "sicherheitsshuhe" worden gedragen en ik loop doorgaans op klompen, ook TNO-goedgekeurd veiligheidsschoeisel, maar de portier dacht hier wat anders over.

Toen ik echter het TNO-certificaat tevoorschijn toverde en ik op mijn klompen bleef staan, trok een heel "Sigerheidscommando" van de firma uit om de bezienswaardigheid van de klompen te testen, of ze dit wel konden toestaan, maar toen ik een test doorstond door op een ijzeren plaat te staan waarna men mij oplaadde met inductiestroom en constateerden dat de electrodelen gewoon door de klompzolen via de grond werden afgevoerd en ik dus vonkvrij werd verklaard, kon ik het terrein betreden.

Duisternis kan niet zonder licht en licht niet zonder duisternis, want het licht van elke dag lost dagelijks op in de duisternis van de avond, terwijl het nachtelijke

duister op haar beurt weer oplost in het dagelijkse licht, een louter natuurlijk verschijnsel.

Na Würzburg volgde een lange weg naar Windach, vlak bij Landsberg am Lech en dit laatste stadje heeft een niet onbesproken historisch verleden, want op het industrieterrein bevindt zich nog steeds een werkplaats voor landbouwvoertuigen onder de naam Mengele, lange tijd eigendom van de "zoon van" en inmiddels gedreven door "de kleinzoon van" Jozef Mengele, die na de nederlaag van Duitsland aan het recht wist te ontkomen, zelfs rond 1972 één keer met een valse identiteit even in Landsberg terugkeerde, maar uiteindelijk, door Het Recht, vermoedelijk rond 1985, alsnog werd ingehaald.

Het licht impliceert dat het donker mogelijk wordt, duisternis als lichtgebrek en het wordt steeds donkerder.

Het was wel even afzien, een lang stuk snelweg, maar nog een eind voor Ulm hield ik het even voor gezien en snorde onder een behaaglijke winterzon van Ellwangen en Nördlingen naar Donauwörth waar ik de rivier over stak, mij intussen afvragend, welke verklaring de eerste mensen, die hier ronddoelden, zouden kunnen hebben gehad voor het feit dat bijna alle rivieren in hun omgeving van oost naar west, maar alleen deze hier, van west naar oost stroomde.

Het is met name Vincent van Gogh die, intensief kijkend naar de schilderijen van zijn voorgangers, constateerde dat het met de eeuwen steeds donkerder wordt en dat is geen aantrekkelijk vooruitzicht, want absoluut donker is uiteindelijk het niets.

Nadat ik ook onder het kasteel van Donauwörth reisde, volgde nog Augsburg, stad, vernoemd naar Keizer Augustus en waar de vader van Mozart alsook de schilder Holbein werden geboren. Van daar uit via Landsberg am Lech in voornoemde Windach waar ik een tweede adresje aan goederen hielp, en hop, weer verder, via Memmingen naar het even verderop gelegen Kißlegg, waar de laatste klant voor vandaag, terwijl het alweer donker was, nog zijn spullen kreeg.

Al denkend over het duister denk ik dat het denken ook in 't donker plaats vindt; in ieder geval kent eenieder wel de donkere krochten van zijn gedachten, de duistere uithoeken van zijn overpeinzingen en wat dat betreft vermoed ik dat een ieders duistere gedachten misdadig is, zei het dat het bij de duistere gedachte bleef en vinden het geen bezwaar dat ze niet in de greep komen van het licht, opgelucht dat het licht er niet bij kan.

In de laatste anderhalf uur kwam ik over Ravensburg, de stad bekend om zijn legpuzzelfabriek, dezelfde fabriek dat rond 1955 als eerste kwam met het zogenoemde memoriespel en ver daarvoor, net na het verschijnen van Jules Vernes boek "Een reis om de wereld in 80 dagen, (ca. 1880)" als één van de eersten met een bordspel kwam wat op genoemd boek was gebaseerd en "Die Reise um die Welt" heet. Vervolgens bij Meersburg de boot op naar Konstanz en niet lang daarna stond ik stil, op de grens, de grens Konstanz-Kreuzlingen.

Als het donker is, wordt het licht, en daarna wordt het wederom duister.

Wat wordt, is niet, was is, is er, al is het een worden.

Donkere woorden waar je licht bij nodig hebt, het zout zit opgelost in zee.

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 18 januari 2012

Vrij.

Na een barkoude winternacht liep ik vanmorgen vroeg eerst naar de declarant op het Douaneterrein om daar enige formaliteiten af te wikkelen en omdat men mijn komst reeds had aangekondigd, lagen de papieren al gereed, waarna ik eerst langs de Duitser en daarna een aantal stempels bij de Zwitser haalde, maar toen was ik, zoals dat in ons jargon heet, "vrij".

Vrij, vrijheid, menigeen verstaat daaronder een illusie, de illusie om met vrijheid te doen en laten wat men wil, maar dat is een ernstig misverstand.

Op weg naar het losadres te Romanshorn genoot ik van de vriendelijke omgeving, ook nu in wintertijd. Het was zeven graden onder nul en glooiende akkers met een afloop naar de Bodensee met rijp getooid, even voor het stadje dronk ik nog koffie, maar rond negen uur begonnen we te lossen en niet lang daarna was de oplegger leeg.

Men denkt vrij, vrij te zijn indien men veel bezit, veel geld heeft, maar er zit juist een fundamentele tegenspraak in het wezen van rijk zijn zelf verborgen die haar verhinderd te bestaan. Hen, die men de rijken noemt zien zich onophoudelijk gedwongen om hun rijkdom te vergroten, bang om te verliezen en zij snakken slechts méér en méér naar een rijkdom die op zich niet te bezitten valt.

Leeg ging ik heen, vanuit Romanshorn, eerst via Weinfeld en daarna over Winterthur en Embrach naar het Zwitserse Koblenz waar ik de Rijn naar het Duitse Waldshut overstak. Even later klom ik naar boven, de steile helling op naar Titisee en, boven gekomen, reed ik tussen dikbesneeuwde bossen en akkers door met fascinerende witte kerstkaartgezichten.

Wie psychisch, sociaal of politiek belast is, danwel diegene die ernstig gebrek lijdt, kan geen vrijheid, vrijheid in diepste zin, opbrengen, althans, dat is schier onmogelijk.

Na Titisee daalde ik af, naar, jawel, "Frei", Freiburg, de stad waar je nog steeds dwars door rijdt, en vandaar snorde ik verder, herwaarts, naar de Franse grens, dus alweer de Rijn over en dan Colmar voorbij. Even ten noorden daarvan, in Sigolsheim, had ik mijn eerste teruglaadadresje.

Vrijheid is eveneens geen bevelen, maar meer één van dienen, want tegen je eigen lichaam kun je niet bevelen "heb geen dorst", of "blijf wakker" waaruit volgt dat je met slapen en drinken het lichaam met vrijheid dient.

Vlak bij Sigolsheim was mijn tweede ophalertje, in Bergheim, wat nog een heel gedoe bleek omdat men mij een verkeerde naam had doorgegeven, maar welaan, ook daar wist ik mij kranig doorheen te bijten zodat die er rond vijf uur in zat, vijf uur, dus dat betekende dat de duisternis weer om zich heen sloeg.

Met vrijheid waarmee we ons eigen lichaam dienen, kunnen we ook aan anderen kwijt en eigenlijk is vrijheid niets anders dan smaak, de kruidige en bijzondere smaak van het in vrijheid dienen.

Door het duister ging ik verder, passeerde de Col de Bonhomme, Saint Dié en bij Baccarat draaide ik weer rechtsaf naar Blâmont en al spoedig kwam ik in Phalsbourg aan waarna ik nog even doorreed naar Petersbach waar ik morgen een derde klant ga laden. De sleutelrol van de menselijke vrijheid is hierin gelegen dat hij het ik-zijn tot een minimum weet te reduceren wil hij tot de waarheid van zichzelf doordringen. Alleen wie werkelijk vrij is kan van zijn vrijheid afstand doen.

Het enige wat wij in deze wereld bezitten is het "ik", en de enige keus die we in alle vrijheid hebben is om van dat "ik" afstand te doen. Misschien is dat wel synoniem aan liefde.

Ik ben vrij, dus ben ik.

Aldus schreef ome Willem.

Zwarte Woud in winterkleding

Donderdag 19 januari 2012

De twistsmak.

Het was een enorme chemische fabriek waar ik lading haalde, met tientallen tegelijk stonden de trucks te laden in een streek waar nauwelijks wijn vandaan komt, want het was een lading wijn, wijn van het soort waar de flessenhalzen van de kunstgrepen scheef van staan, wijn met een Franse meisjesnaam en die massaal, ook in Nederland, gedronken wordt, waar je daarna ongenietbaar en vervolgens onhebbelijk van wordt; kortom, kunstmatig verkregen wijn dus, stijf van allerlei additieven die dan tot lekker wordt gemanipuleerd.

Over smaak valt wel degelijk te twisten.

Nadat de chemicaliën waren geladen vertrok ik en reed door een prachtige omgeving, eerst door La Petite-Pierre en daarna over een bospad, nauwelijks drie meter breed, de D 113 naar Sparsbach, Ingwiller, de D 28 op en via Zinswiller naar Niederbronn-les-Bains, een schitterende route met, naast pittoreske kleine dorpjes, zeer veel groen, rust en prachtige natuur, maar dat was eigenlijk nog maar het begin, want daarna reed ik via Woerth naar Soultz s/s Forêts en kwam ik in Wissembourg terecht waar ik de laatste klant ophaalde.

Daarna reed ik de route over Lembach en wat ik daarna aan schoonheid zag was onbeschrijfelijk en ook in een blik te vangen noch te filmen en te knippen, zeker

in deze tijd van het jaar als de meeste loofbomen er xerofitisch bij staan, de regen met windvlagen vanuit de hemelsluizen naar beneden stort en daardoor woeste, kleine ongevaarlijke beekjes vormt die hun wegen tussen de stammen door zoeken teneinde verder in stroompjes op te gaan.

Bij een meertje, net na Lembach, zag ik tussen de bomen de witte pluimen van een groep blauwe kraanvogels, schuilend onder een uitstekende rots, staan en enkele keren nam ik een havik waar, nu natuurlijk vanwege de kale boomtakken goed te zien.

Sinds de mens niet meer leeft, maar beleefd, drinken ze helemaal niet meer wat lekker is, maar wat men als lekker krijgt voorgebekerd.

Even na Lembach kwam ik langs Chateau Fleckenstein en reed bij Hirschthal de grens naar Duitsland over, vermoedelijk de kleinste grens tussen beide landen die voor vrachtvervoer toegankelijk is en ik ben altijd blij dat ik zo ongeveer de enige ben die die grens kent, want een brede tegenligger is op dat smalle stuk allerminst welkom en het bleef erg smal tot Schonau, maar daarna al snel breder.

In de middag passeerde ik Dahn en Pirmasens, ging de weg op naar Landstuhl en kwam, rijdend in een enorm noodweer waarbij het gevaarte regelmatig windstoten te verduren kreeg, via Trier in Luxemburg aan, altijd een land waar de tank vol met knalsap wordt gegooid.

Vertel het de mensen dat wijn naar hout moet smaken, manipuleer de massa, indoctrineer, roep, adverteer, laat een paar weken zakken met houtsnippers in "wijn" hangen en roep van de daken dat dát nu lekker is en zelfs de koning drinkt. Natuurlijk valt er over smaak te twisten.

Een groot wijnkenner, Helmer O., zij ooit, dat, indien wijn naar hout zou moeten smaken, de Eeuwige druiven dan wel een houten schil zou hebben gegeven.

Inmiddels was het reeds aan het donkeren en dan zoek ik, als het even kan, de snelweg weer op, maar die was nogal uit de buurt. Maar na anderhalf uur vond ik even voor Waremme een oprit, Brussel voorbij en na even zoeken vond ik het adres, te Grimbergen, waar ik morgen ga laden en lossen zonder goederen vandaar mee te nemen en zonder goederen aldaar achter te laten.

En hoe dát is zijn werk gaat, morgen weer.

Aldus schreef ome Willem.

Zaterdag 21 januari 2012

De overdracht.

Dat er in het transport rare dingen plaatsvinden zal de lezer inmiddels wel bekend zijn en ook nu weer, mijn noodzakelijk verblijf in Grimbergen

Daarom stond ik, met de vracht chemische wijn, uiteindelijk bestemd voor een enorme handelsketen die volgens mij, volledig, ma koopt rotzooi heet, in Grimbergen te wachten om een collega.

Deze vrachten worden opgehaald voor een Belgische transportopdrachtgever te Grimbergen die zelf grote op- en overslagloodsen heeft en dat is niet dezelfde als de uiteindelijke koper.

Van de handelsfirma die de goederen koopt, moeten de goederen afgeleverd worden in Puurs, ook een transportfirma met op- en overslag.

Mijn collega en ik hebben diverse adressen opgehaald, hij in Zuid-Frankrijk, ik in de Elzas, ongeveer de helft voor Nederland en een andere helft voor Puurs, België.

U volgt het nog? Mooi! We gaan verder.

Door "onze" planning werd getracht een losafpraak te maken voor twee voertuigen, want in Puurs wordt alleen gelost volgens afspraak, zoiets als bij de kapper dus.

Daar kreeg onze planner te horen dat er voor één voertuig kon worden afgesproken en twee afspraken niet mogelijk was; dat kon pas maandag weer.

Vandaar. In overleg met de opdrachtgever te Grimbergen reden wij beide naar Grimbergen, ik haalde de goederen voor Puurs er uit en zette die over in het voertuig van mijn collega uit Zuid-Frankrijk terwijl hij zijn goederen met de bestemming Nederland aan mij overdroeg, zodat men in Puurs één voertuig ontvangt, maar wel met twee keer zoveel goederen. Zoiets als: waarom zal ik makkelijk doen als het ook lekker ingewikkeld kan.

Welnu. Ziehier hoe ik goederen loste en laadde zonder werkelijk iets in Grimbergen te hebben achtergelaten en meegenomen zoals ik gisteren schreef.

De dag verder was een eitje, eerst van Grimbergen naar Zeewolde, daarna naar Amsterdam.

Onderweg nog een flinke hagelbui waardoor de weg in een leuke ijsbaan veranderde, en in de avonduren nog met een busje een spoedadresje weggebracht, midden in de stad, midden in Amsterdam, snorrend door uitgaand publiek heen. Volgende week vertrek ik niet, althans niet naar een ergens buiten Nederland.

Even recuperen. Is dat wel een juist woord?

Aldus schreef ome Willem.

Maandag 30 januari 2012

De laatste groet.

Onverlicht en dus donker is de parkeerplaats, hier, in Diemelstadt, waardoor ik aan de vrijwel wolkeloze hemel de stier, tweeling, de eenhoorn en de planeet mars waarneem die net langs de Haar van Bernice lijkt te scheren, maar in gedachten ben ik nog steeds in Auxerre.

De dag zelf verliep trouwens grijs, grijs en wit, en op de vroege morgen baggerend door de sneeuw op weg naar de truck, geen ideale dag, geen ideaal begin.

Op weg naar Amersfoort, de weg was glad, de strooier was nog niet langs geweest, volgeladen, gelost in Amsterdam en daarna laden op de Moerdijk. Op de Moerdijk, zo zegt bijna iedereen, terwijl te Moerdijk of in Moerdijk taalkundig logischer en consequenter lijkt.

Tijdens de reis bleef alles grijs en zo nu en dan dwarrelde een sneeuwvlok. Bovendien was het koud, en soms grijsde het zo erg dat het wel avond leek te zijn geworden. In Auxerre is de avond ook gevallen, gevallen over een onstuimig leven, vandaag, het afscheid van de altijd in mijn herinneringen voortlevende "Einzeltanger".

Een rilling gaat door mij heen. Kou, ik vind kou maar niks, vreselijk eigenlijk, dus de komende tijd zal voor mij een ernstig afzien worden.

Inmiddels was het alweer vier uur en vertrok ik naar het oosten en na elke vijftig á honderd kilometer zakte de temperatuur met één of twee graden. Auxerre, daar zal het wel niet zó koud geweest zijn, vandaag, maar wel somber, zelfs als de zon er had geschinen. Inmiddels zal alles wel voorbij zijn en ik was er slecht in gedachten bij, maar niettemin. Het donker had het licht reeds opgeslokt toen ik

boven mij de wolken steeds dunner zag en tot slot bleek ik geheel onder het grijze dek vandaan te zijn gekropen.

Op weg ben ik weer, maar zo met deze koude is het geen sinecure, zeker niet als sneeuw en gladheid met hun grimmige aanvallen de orde proberen te verstoren.

En vrolijk ben ik ook niet vandaag, de dag dat ver weg, in Auxerre, aan Helmer de laatste aardse eer, een laatste groet. werd gegeven.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 31 januari 2012

Kafka.

Nee, voor de lol kwam je vandaag het voertuig niet uit, daar was het gewoon te koud voor. Dubbele vriescijfers, vanmorgen en nog met donker vertrok ik, snelde voorbij Kassel waar ik over de door een vrachtwagenrijverbod thans rustige weg naar Eisenach reed, ervan uit gaande dat oom agent het ook wel te koud zou vinden zijn auto te verlaten om voor mij met de pannenkoek te gaan staan zwaaien, een vooronderstelling die achteraf ook uitkwam.

Ondanks de grimmige koude was de omgeving bijzonder, weer anders als de laatste keer, velden en witte akkers in blinkende zon wat bijna pijn aan de ogen deed.

Nog ruim voor de middag kwam ik in Töpen aan, een regelmatig losadres waar ik een paar pallets achter liet en daarna weer verder, oostelijker, kouder en stiller. Tussen Aš en Cheb scheen niemand meer mee te willen doen, evenals tussen Karlovy Vary en Slaný, langs bierbrouwerij Krušovice in het gelijknamige dorpje, tussen roodbruin gekleurde velden door met nog hier en daar een witte onderliggende sneeuwlaag, maar vooral, waar het ongewoon stil bleef vandaag waardoor mijn innerlijk zich weer leek te vullen, te vullen met vredige melancholiek en ik moest wel afdalen naar de oevers van mijn herinneringen, maar vond ze daar niet.

Bij Slaný miste ik een afslag en zo kwam ik pardoes op de snelweg naar Praag die ik juist had willen mijden, de stad waar je vreselijk omheen moet en waar het vaak ook vast staat, dus dan maar improviseren, kijken of het wat is, en eigenwijs negeerde ik de borden transit -die om het zuiden van de stad leiden- en sloeg af bij Praha-Nord in oostelijke richting.

Maar als ik niets vond, wat zocht ik dan eigenlijk? Een profetie? Een waarheid? Een herinnering? Zijn niet alle brugleuningen in het water gevallen? Waaraan dan nog vastgrijpen?

Het viel niet mee, dat Praag door met een zware kar achter je, maar ik was er aan begonnen en dus doorgezet, geen route voor een tweede keer, maar spijt?

Nee hoor, want achteraf viel het wel mee, binnen een half uur snorde ik de Vlatva over en na nog een kwartier passeerde ik reeds Černý Most en niet veel later reed ik langs Horní Počernice de weg naar het oosten op, alweer langs adembenemende natuur, kostelijke vergezichten.

Waar zijn, dat kunnen er niet veel. En het allerslechtste kunnen het de geleerden. Die immers zijn het die hun eigen gedachten wantrouwen.

De Boheemse heuvels, de dalen van de Vlatva, de prachtige bossen, in al hun kaalheid nog steeds zo schoon, de avondschemer en bij Nové Město de 611 op, langs Hradec Králové en de weg op naar Jaroměř, weer langs prachtige halfbesneeuwde akkers, ach, die prachtige natuur, zij is wat zij is.

Geleerden hebben immers de neiging eigen gedachten te verbloemen want het enige wat zij doen is het zo veel mogelijk citeren van andermans uitspraken, halen publicaties aan van derden en komen zelden met nieuwe vondsten, ze lenen het oor en horen zichzelf daarom niet.

Hoe ongewoon, hoe bijzonder. Als ik stop sta ik stil naast Kafka, Kafka uit Praha, en Kafka kwam ook uit Praha. En als een Kafka probeerde ik te vinden, te vinden wat ik zocht, maar wat? Wat zocht ik dan? Moet ik soms worden wat ik ben? In de knaagschuur naast de parkeerplaats vond ik! Vond ik de chauffeur, de chauffeur van Kafka, van Kafka transport uit Praag en met Engels en gebroken Tsjechisch ontmoeten wij elkaar, praten over het eten, over Holland en klompen, over Tsjechisch bier, de kou, maar vooral over de naam op de deuren van zijn stuurhut: Kafka.

Aldus schreef ome Willem.

Woensdag 1 februari 2012

Wintervertelling.

Seizoenen, vaak komen bij het aanbreken er van herinneringen boven, in seizoenen woont geschiedenis, maar aan seizoenen herken je ook wat gaat komen, ze vertellen toekomst, zijn profetisch, maar wat is het verschil?

Ruim vijftien onder nul en ik liep naar de voordeur van de haphut waar ik gisteravond nog las dat ze nu om vijf uur open zouden zijn, maar helaas, een tegenvaller, tegen zessen bleek de deur nog toe, dus vertrok ik maar zonder opfris en koffie.

Zo ook deze winter die tal van herinneringen in mij wakker maakte, van een jaar terug, van jaren terug, maar soms ook herinneringen waar ik niet bij was, die van horen zeggen, of die komen van voorbij de oever, van de overkant, van het schimmige onbestemde waardoor het licht en de kleuren opeens anders worden.

Langs Česká Skalice, de ijsvlakte van Rozkoš en even later vond ik wat, net voor de Poolse grens, in Náchod terwijl het als maar kouder werd. Na een goed kwartier overschreed ik de grens, en hoewel de zon steeg, daalde en daalde de temperatuur en zo snorde ik van het Reuzengebergte door naar de Adelaarsbergen, Kudowa Zdrój, slingerend door naar Kłodzko en vandaar een pasje over waardoor ik aankwam in Złoty Stok, dat vroeger zoiets als Reichenberg heeft geheten, want de streek waar ik door reed was het Slesien van weleer. Aan de oude huizen kon je zien, dat het hier ooit "Duits" was. Niet lang daarna reed ik tussen twee bevroren meren door, kwam door Ormuchów en daarna te Nysa.

Onderweg was het, zeker na Kłodzko, eenzaam stil en ik waande me in een andere wereld, in een wereld die het midden hield tussen een ver verleden en ééntje van een elders. De vrieskou perste nog een laatste restje vocht uit de lucht

dat soms als stuifsnieuw tegen de voorruit kwam, woest stromende beekjes stonden stil, ze leken opeens te profeteren, ze vertelden van de toekomst. Ook zij waren door de vorst bevangen, allen ondergingen een metamorfose van wild stromend water naar onbeweeglijk ijs, ze profeteren het einde van onze gouden eeuw.

Vol droefenis keek ik naar het visioen van de naderende ondergang, de winter vertelt, van toen, van straks.

Tussen Nysa en Opole kwam ik door een klein dorpje waar ik de lucht van bruinkool rook en meteen kwamen weer gedachten boven, niet één, niet twee, maar tientallen tegelijk en voordat ik ze kon rangschikken had ik ze al gedacht.

Na Nysa werd het drukker en ik kwam weer bij zinnen, toerde weer door de werkelijkheid van alle dag, een schat van weemoedige herinneringen achter mij latende, herinneringen die mij de toekomst lieten zien.

Niet lang daarna lossen in Chorula, even buiten Opole en vandaar koers gezet naar het westen om een terugvracht te gaan laden. Wrocław voorbij en over Środa Śląska via Lubin naar Polkowice, daar, bij een klein fabriekje, werd de kar weer volgestouwd.

Het is de geschiedenis van de toekomst, de goeden jaren zijn immers voorbij, voorgoed voorbij en eenieder die de profetie van het verleden heeft herkend ziet, weet, dat het schavot betreden wordt.

Een goed uur reed ik verder, gepassioneerd door al het moois wat ik, met name, in de ochtend zag, geschokt door het visioen van de winter, hier, langs de oever van een stroperig stromende Odra.

Wordt ook zij, gelijk de Europese economie, geheel tot staan gebracht?

Geschiedenis is immers profetie van het verleden, en andersom.

Nog een week of zes, en het is weer lente.

Aldus schreef ome Willem.

Donderdag 2 februari 2012

Het gesprek.

"Ja, ik had het al gezien op de navi dat er file zou staan" "Nou, daar zijn we dan mooi klaar mee" "Weet jij geen alternatief?"

"Nee, ginds is een afslag maar ik heb al een jaar geen kaarten meer" "nee, ik heb ze nog wel, maar die liggen onder het bed, maar ja, niks aan te doen". "Ja, we worden toch per uur betaald" "Welja, als het lang duurt blijf ik wel bij Frans op de Bult staan" "Ach ja, dan pakken we ook nog de nachtvergoeding mee".

Vanmorgen om half zes werd ik wakker, versteend van de kou want de kachel was er mee opgehouden. Meteen probeerde ik hem weer op te starten, enkele keren, maar tevergeefs en daarom startte ik snel de motor, zag snel dat het om min 23 ging, schoot bibberend en klappertandend de kleren in en probeerde de gordijnen open te trekken die tegen de voorruit waren vastgevroren, een heuse, dikke ijsrand liep van links tot rechts aan de onderkant van de voorruit; de zijruiten waren nog erger.

Snel ging ik er van door, de luchtdroger tegen de voorruit aan en snel op weg. Binnen enkele minuten kwam ik bij Krosno Odrzańskie een langzaam stromende Oder over die vol lag met ontelbare ijsschotsen die zij als een oneindige schuldenlast met zich meotorste, de schuldencrisis als traag stromende visuele metafoor; vandaag heeft ook de rivier geprofeteerd.

Na een half uur rijden werd het eindelijk warm en in besloot, niet ver voor de grens, even bij een grote truckstop halt te houden en toen ik parkeerde zag ik dat ik naast twee voertuigen stond met op de oplegger cyrillische letters. Bij het uitstappen zag ik, dat in de enorme vrieskoude, naast de twee trucks vier nors kijkende kerels staan waarvan drie met een enorme borstelsnor en allen met een dikke bontmuts op het hoofd en verder waren deze gekleed in trainingsbroek annex pyjama en ééntje zelfs nog, met dit weer, op badslippers.

Tussen hen in een brandende primus waarop water werd verwarmd, water voor de koffie en thee en onderwijl spraken ze met elkaar in vloeiend cyrillisch; de inhoud van het gesprek kon ik echter niet volgen, had er, vanwege de kou, ook niet echt zin in en stooft naar de truckstop, naar binnen, naar de warmte, waar de koffie gereed stond. Van achter het raam sloeg ik acht op de vier in de ijzige kou staande moejieken om de primus heen, afwisselend warme adem blazend in de handen, soms wat stampend met de voeten, wellicht hadden die de vrieskou van achter de Oeral tot hier gebracht?

Bij terugkomst stonden de Siberen er nog steeds, buiten, bij minus twintig, en ook bij hen was de koffie gereed gekomen terwijl een nog steeds cyrillische woordenvloed door de ijzige koude klonk, tussen de opleggers weerkaatste en vervolgens vervloog over de ijzige velden, maar ik ging er weer vandoor.

Vanaf Krosno Odrzańskie kon ik, zonder al te veel tegenslag, binnen tien uur thuis zijn, afzien, dat wel, bijna louter Autobahn, zonder een goed alternatief.

Bij de geboortestad van de filosoof Leibnitz, Hannover, reed ik pardoos een file in en zette de "bak" aan, wellicht dat ik wat informatie kon opvangen en zonder te vragen hoorde ik het gesprek aan waarmee ik begon. Hoofdschuddend pakte ik de altijd naast mij liggende kaart en keek waartoe de volgende afslag leidde en zag tot mijn verbazing dat het eenvoudig was om om de file, die twaalf kilometer zou zijn, heen te rijden en tot meerdere verbazing bleek ik zowat de enige te zijn die de afslag nam.

Binnen nog geen vijftien minuten zat ik weer op de grote weg, nu aan gene zijde van de twaalf kilometer en snorde over een betrekkelijke verkeersluwe Autobahn voort, naar huis.

Het cyrillische gesprek tussen de Siberen, al verstond ik het niet, zal ik niet ligt meer vergeten, het gesprek in de file, het gesprek over de "bak", vergeet ik maar snel.

Het schaamrood staat mij op de kaken. Gelukkig draag ik een baard.

Aldus schreef ome Willem.

Lombardia-Piemonte, de "grens". Autoverkeer onder personenverkeer

Maandag 6 februari 2012

De sneeuwlaag.

Het is Si uit Berië die als een grimmige Octopus zijn naargeestige tentakels verlengend heeft uitgestrekt over grote delen van Europa en het madeliefje dat ik

half januari nog zo liefdevol zag bloeien zal er wel niet tegen bestand zijn geweest.

Wat zien we eigenlijk van letters? Van woorden die gedrukt staan op een vel wit papier? Wit papier dat lijkt op de mij omringende sneeuwvlakten?

Na de Poolse diepvriesreis afgelopen week, vrijdag nog in Zeeland gelost, in Moerdijk wat spullen opgehaald en tijdens hevige sneeuwval via Amsterdam naar huis gegaan waar zaterdag een vlaag van totale verstandsverbijstering zich meester van mij maakte wat er toe heeft geleid dat ik als een soort van busvulling ben meegereisd naar het skioord Winterberg waarbij we een route reden waar ik vanmorgen ook weer langs kwam.

Ter ondervanging en genezing van de plotseling opgekomen verstandsverbijstering had ik een schaakbord bij me en terwijl velen het nodig vonden in de kou bij herhaling een berg af te glijden kon ik bij de open haard van café Clemens in alle rust enkele openingen diepgaand bestuderen.

Letters, woorden, wat zien we werkelijk? En wat zien we niet? Zoals de sneeuw op de vlakten het grootste deel van de op zich zichtbare werkelijkheid toedekt, zo dekt het wit om de letters, het wit om de woorden vaak datgene toe waar de letters op doelen.

Inmiddels ben ik weer op weg, een nieuwe diepvriesrit, nu echter eenzelfde reis als een paar weken geleden, naar Otrokovice bij Zlín, maar deze keer rijd ik er anders heen, en, net als je bij een partij schaak wisselt van opening, zo wisselde ik vandaag ook de route, want allereerst reed ik via Töpen niet via Selb, maar dit keer via Oelsnitz en Bad Bramberg naar Tsjechië en na bestudering van de weerkaarten koos ik deze keer een route over Noord-Tsjechië omdat de verwachte sneeuwval vermoedelijk morgen in de wat zuidelijke kant lijkt te zitten. Zodoende kwam ik vandaag, na tien rij-uren, ongeveer twintig kilometer na Karlovy Vary, de weg naar Praag op, uit.

Wie alleen de bovenkant van een ingesneeuwde boerenkar ziet, of alleen de steel van een schop danwel alleen de helft van een hele deur ziet, kijkt in gedachte ook onder de sneeuwlaag, heeft de hele kar, de hele deur en de hele schep in gedachten. Zo leest de oplettende lezer. De oplettende lezer ziet wat onder het wit naast de woorden geschreven staat, ziet in gedachten de rest van het in zwart gedrukte woord.

Dat geldt uiteraard ook voor deze woorden.

Of, juister, voor de witte sneeuwlaag om deze woorden heen.

Aldus schreef ome Willem.

Dinsdag 7 februari 2012

Het kaartwit.

Een venijnige ijsregen schierde over de heuvels en de velden, bijna niet te zien, zo fijn, maar ik voelde het toen ik vanmorgen bij min 26 (!) de parkeerplaats over liep om binnen mijn hoofd even onder de pomp te houden. De ragfijne ijskoude ijsflinters zorgden er voor dat ik meteen klaarwakker was, afschuwelijk allemaal.

Doorgaans zijn rouwkaarten wit, vaak met een zwarte rand, bedrukt met zwarte letters, de naam van de overledene, van en tot wanneer werd geleefd, soms een gedichtje of een Bijbelvers, en tot slot wat namen van naaste familie, maar verder vaak helemaal niets dan wit.

Net voor het krieken ging ik verder en niet alleen van boven, maar ook vanuit de nevengelegene akkers stooft het ragfijne ijs de weg op en als laaghangende stofwolken werd het spul door passerend vrachtvervoer her- en derwaarts geblazen zodat er vooralsnog geen echte hinder van werd ondervonden.

Maar langzaam werd dat anders, de rommel bleef meer en meer liggen en toen ik linksaf naar Slaný wilde afslaan, bleek die weg reeds onbegaanbaar te zijn zodat ik de route direct wijzigde. Dan maar over Praha en daar werd ik, aan de zuidkant, door een file opgewacht, niet lang gelukkig, maar het weer was wel bar en boos. De neerslag bleef onverminderd door gaan en van de snelweg was niet meer dan een karrespoor door de sneeuw over.

Afzien dus, niet alleen vanwege de sneeuw, maar ook omdat ik de snelweg naar Brno op ging en aan gene zijde nam ik menig glijpartij en ongeluk waar. Net na Jihlava kwam ik voor de tweede keer in de file, ook door een glibberpartij, maar dat kostte me niet meer dan twintig minuten. Na Brno bleek er niets meer aan de hand, de neerslag viel niet meer en niet lang daarna snorde ik over de weg van Slavkov naar Uherské Hradiště.

Men ziet, kijkt, staart naar de kaart, naar de naam van de overledene, en al naar gelang de ziener de dode beter heeft gekend, ziet hij om de letters, in het witte om de naam, het leven van hem die hij of zij heeft gekend, alle herinneringen, de goede en kwade dagen, de gevierde feesten, het huilen en het lachen, het

gedeelde verdriet, de gespeelde schaakpartijen misschien, dat alles staat in het wit.

Het duurde niet lang, of ik kwam aan in Otrokovice waar ik in werkelijk een mum weer vertrok, want in nauwelijks een half uur was het spul er uit, dus snorde ik weer verder, nu via Přerov naar Olomouc en vandaar de weg op naar Mohelnice, daar westwaarts, door de Moravische bergen naar Moravská Třebová, dwars door steeds dikker wordende witte sneeuwvelden, reusachtige bossen afgewisseld door weidse akkers. De avond viel, naast mij wit, boven mij grijs, grijs als mijn baard, benevens de hele dag gruwelijk koud, onder de tien graden vorst en er stak in de middag ook een behoorlijke wind op, oostenwind nog wel, waardoor het nog kouder leek.

De bries steek door de loten van aan de weg staande berken die daardoor allen naar één kant zwiepten; de loten bogen, maar braken niet door de wind: het was een prachtig gezicht, net verzetsstrijders die soms wel eens buigen, maar niet breken door het geweld.

Litomyšl en Vysoké Mýto kwam ik nog door, én Holic, maar vlak daarna, in Chvoljenec, dacht ik wat te hebben gevonden en stalde ik het Dafje, maar het gevondene bleek niet erg veel bijzonders.

Een vrij sjofele tent, oud, nog ruikend naar de tijden tussen Stalin en Gorbatsjov, na die tijd stil gestaan, al die tijd, en zelfs de -vermoedelijke- eigenaresse van het ongeschilderde etablissement leek zo uit de voormalige ijzeren gordijntijd te komen en ik vroeg mij af of zij wel wist of de muur al gevallen was. Ondanks dat bleek het voedsel niet te versmaden, al kun je bij dit soort tenten dat pas de volgende dag zeggen.

Een eveneens uiterst sjofele bediende bleek kakelziek te zijn, want in de tijd van mijn verblijf, iets meer dan een uur, kwamen er zoveel woorden voorbij dat daar een aardig Tsjechisch woordenboek mee gevuld kan worden, zoveel woorden dat welhaast geen wit meer tussen de woorden op de bladzij over blijft.

Als ik terugloop naar de stuurhut loer ik over de witte velden en in gedachten zie ik wat er was, het groene gras, het gele koren, loof van de suikerbieten, aardappelgroen met de zwarte besjes, alles nu verstorven, dood, toegedekt onder een wit laken, zoals bij een kaart van een dode. Voor ik de auto inklim kijk ik nog even om, en plots zie ik het. Het smelten, het smelten van de witte vlakten, de maagdelijk witte velden, en daarna jong groen, over een paar weken al, paardenbloemen, gele boterbloemen, rode papavers! Speenkruid, scabiosa's, graasklare weiden, luzerne en klavers, en, natuurlijk, madeliefjes (!) en ik hoor